

wodzenjom steji? Wëricze wëscze, so w Božim wodzenju žaneho pschipada njeje, — so blyšk, kotryž s mróczalkow šapnje, wichor, kotryž wuje, tykazy po šdaczu male pschicžiny, kotrej maja tola tajke wulke scžehwki ja jenotliweho a ja zyle ludy, — wëricze wy woprawdže, so to wschitko, we wschedomóznei ruzy žiweho Boha steji? A, luby šobu-šchescžijano, wërišch ty woprawdže, so twój cžaš tež niz w rukomaj druhich cžlowjekow a druhich mozow leži? Spytowanje k temu je blifko. Kelko dželaczerjom a šlužobnych je w rukomaj nješwëdomlwyh knježich, kelko žonow a džeczi w rukomaj šurownych mužow a nanow! To je spytowanje blifko šo prashecz: Šdže je nëtko našch Bóh? Ale pscheczitaj šebi 31. psalm, kotryž je runje s tajkeho spytowanja rodženy. Tež psalmista je wot nje-pscheczelow wobdaty, kottšiz jemu ja cžescžu a žiwjenjom steja, pschi tym wschëm praji wón: „Ja šo šraduju a šwješelu šo nad twojej šmilnosczu, so ty na moje hubjenstwo pohladáš. Ja mam nadžiju k tebi a rjeknu: Ty šy mój Bóh!“ Šodžina donđe, w kotrejž wschitzy, kottšiz na teho šnješa cžakaju, našhonia, so je tón šnješ šwërnny, so žadny pschipad, žana cžlowška šylnoscz nad nami mozy nima, ale so našch cžaš w Božej ruzy steji, so ani nëtčizšche ani pschichodne naš wotdželicž njemóže wot lubosče Božej. Wërišch ty to woprawdže? Šotom wsđaj šo tež wschitkich štyšniwnych starosczow, wscheje pohaniškeje bojosče; domër šo temu, kotryž modlitwy wušklyšchi, kotryž kóždu kroczel se šwojim wóczkom wodži a naš žanu hodžinku našcheho žiwjenja se šwojeje šwërneje ruti njepuščeži.

Teho dla paš je tež nušne, so ja šwój cžaš šam se šwojej wolu do jeho ruki položju, so ja pschestanu šam na šebi roškasowacz, so šo teho wostaju šam šwój šwobodny knješ bycz, so ja šwoju wolu a wutrobu a s tym šwoju ruku a nohu, šwoje wóczko a wucho, wschitko šchtož mam a šym, jemu šamemu pschewostaju. Bóh je cžlowjeka šwobodneho štworit, teho dla móže wón hinaš, hacž Bóh. Šo bych jemu wschitko, šchtož šym a mam, pschewostajicz mohł, dyrby ja najpriedy šwoju njemóž bješ Boha, šwoju šhudobu a hrëch, šwoje zyle hubjenstwo bješ Boha, hubjenoscz šwojich šamowušwolennyh pucžow pošnacž, kaš šo wokolo bludža, so žaneho woprawdže šbožowneho dnja nimam. A potom dyrby tej ruzy šesnacž, do kotrejž dyrby šwój cžaš položicz. A so mohł šebi jej zyle blifko wobhladacz, je jej Bóh w Šhrystušu Jesušu šam na šemju dele wušchestrëš. Wón je ta ruka, do kotrejž móžeš šo štrošchtuje podacz. Tón, kotryž šo w Bethlehemje ja tebe cžlowjek scžini, kotryž 33 lët na šemi šhodžesche a je dobrotu cžiniš, so šlepi widžachu, šhromi šhodžachu, šluchi šlyšchachu, so buchu wušadni wuczisčeni, kotryž mornych šbudži a šhudny evangelijon předomasche, kotryž na šchizju ja tebe wumrje a dženkš hiščeže s wušchestrjenymaj rukomaj wschitkim pschiwola: Bóježe šem wschitzy, kiž wy špróžni a wobčeženi seže! — wón je ta ruka Boža, do kotrejž dyrbišch šo položicz. Jemu šo pschepodaj pošnje a štrošchtuje; njedaj jenož Bohu s jeho rukomaj twoje žiwjenje šapschimnycz, tež ty dyrbišch twój cžaš, twoje žiwjenje, twoju wutrobu a twoju wolu do Božej rukow položicz, tón pucz hicž, kotryž wón tebe wjedže, šwërnny bycz w twojim powolanju, runjež je niške psched cžlowškimi woczemi — tež we wschëm horju šo do šwërneju rukow Jesušoweju položicz a prošycz: Twoja wola šo štaš! Mój cžaš steji w twojej ruzy!

Šamjen.

Luboscz k Jesušeju.

D šbožny dom! hdžež šu cže horjewšali,
Šdžež ty to jene, haj to wschitko šy,
Šdžež s lubosczu šu šo cži wschitzy dali,
Šjech maju wješ'le abo šrudne dny,
Šdžež kóžda žilka kwi cži, Jesu, bije
A kóžde wofo hlada na tebe,
Šdyž tež šo w nušy trošcht a pomoz blije,
Wšcho šedžbu ma na twoje šiwjenje.

D šbožny dom! hdžež wobaj muž a žona
We jenej, haj, we twojej lubosči
A w jenej žiwjej wërje wón a wona
Šso na tón róžtny šamjen šaloži,
Šdžež wobaj horzu luboscz k tebi mataj
Wšchi wješelu a tež pschi šrudobach
A wobaj, šebi horzy požadataj
Tu šbožnoscz tam po cžaknyh tyšchnosczach.

D šbožny dom! hdžež wschitke džeczi tebi
Šso pschijeku na rukach modlitwy,
Kaž šy je, Jesu, wschitke wošak k šebi,
Šdyž junu na tym šwëcže šhodžik šy.
D šbožny dom! hdžež hnydom male džeczi
Šso pódla štaršchich modlo pošlaknu
A pošluchaju rady, hdyž šo šeczi,
Kaš ty tež ja nje wumrje na šchizju.

D šbožny dom! hdžež wotročk — džowka wjedža,
Šo Bože wofo na nich šedžbuje,
Kiž tež w najmjenšchim šwërnim wostacz čzedža
Tež tam, hdžež cžlowjek widžicz njemóže;
Šdžež kóždy šwoju šlužbu wobhladuje
Kaž bychu tebi, Božo, šlužili,
Šso s hospodarjom ženje njehubuje,
Šdyž šnano wón jich druhdy powuczili.

D šbožny dom! hdžež štari a tež mlodži
Šo twojej šwjatej bójškej pschifasni
Haj, kóždy štam po twojej woli šhodži
A s hrëchami cže ništon njerudži.
Haj, šbožny dom! hdžež štary mlodnyh šwari,
Šdyž šlyšchi šecžecz šecže njehorne
A nima wješele na hrëšchnej hari,
Kaž nëtš to šejdyr hušto šlyšchecz je.

D šbožny dom! hdyž pschiudu šwješelenja,
Cže, Božo, ženje s myšlow njepuščeža;
D šbožny dom! hdyž pschiudu žalosčjenja,
Šso s horzej proštwu k tebi wobrocža,
Šdžež ty jich trošchtac šy a šekar wschudže
Šak dolho hacž šu na tym šwëcže jow,
Hacž jich tón Šbožnik wošacz budže
Do wëcznyh domu, do tych njebješow.

Pucžowanje po Božim pišmje

abo

šajle myšle nadendžech, Bože šlowo cžitajo.

Šodawa šwërnny cžitac „Šomhaj Bóh-a“.

1. knihi Mójšakowe, 47. štam.

(Šokracžowanje.)

I. 27—31. Šo šrótkim pschehladanju wo šydomnacže šetach, hdyž je Šakub w Ešgyptowškej bydlil, pschëndže powješcz na pošlednje dny jeho žiwjenja. Šacžujzy, so šo šmjercž jemu bliži, šaka Šosefa, a da šebi pschifahacz, so njebudže jeho w Ešgyptowškej, ale so budže jeho w Šanaanškim kraju pohrjebacz.

27. Šak pschëhwasche Šrael se šwojim žylym domom w Ešgyptowškej, mjenujzy w Šosenškim kraju; a woni jón wobšadžichu, a plodžachu, kaž bješhe Bóh šlubil, a pschisporjachu šo jara, hiščeže ja Šakubowe dny, wošebje paš w cžakach po jeho šmjercži.

28. A Jakub bě hřdomnacze lět w Egyptowskej žiwj, l. 2298—2315 po stworjenju hřwěta, tak so bě wšcha jeho staroba sto a hřdom a shtyrzyczi lět.

S Jakubowej hřmjerczu stawa ho hinaf, hacž je hřmjerczu wo beju jeho wótzow. Wonaj staj wumrjeloj, hdyž byshtaj hižo doľho druhemu i pucza schłoj, a nicž, kotraž je ho i jeju žiwjenjom rostorhnyla, je hižo sažo i nowa namjasana. Teho dla rošprawi ho nam wo jeju hřmjerczi jenož, so je ho stalo. Jakub pak wurje jako posledni „wótz“, a jeho hřmjercz je kónz tutych sawodnych stawisnow. Póďla teho je wón wumrjel w zushym kraju, a tež jeho dom njeprschewywa w hřubjenym kraju. To čini jeho hřmjercz wažnu, so ma hiščeže wichelake sa čěmny pschichod pschihotowacž. Teho dla ho jeho hřmjercz hižo do čaža wošjewja, a wón ma, wuhladajzy hřmjercz, hiščeže wulzy wažne wězy sarjadowacž.

29. Jako pak ho Šraclowj čaž pschibližowasche, so by wurjel, sawola wón hřwojeho hřyna Josef a džesche k njemu, niz po nauowym prawu jemu kasajzy, ale pschipósnajzy wysoke powolanje, wot Boha jemu spožčene, a teho dla jeho jako poddany hřwojeho knjeja proscho: Šym-li hnadu namakal psched tobu, dha polož hřwoju ruku pod moje hředro, so chzesch mi lubosčž a hřwěrnosčž wopokasacž, dha wšchal mje njepohrjebaj w Egyptowskej.

30. Ale ja chzu wotpocžowacž póďla hřwojich wótzow w kraju naschich hřubjenjom; teho dla dha wurjes mje i Egyptowskeje a pohrjebaj mje w jich rowje w jamje Wlakpela póďla Hebrona. Wón džesche: Sa chzu čžinicž, kaž hř prajil.

31. Wón pak džesche: Dha pschihaj ho mi, so mohł ho psched Farawonom potom na tule hřwoju pschihahu powoľacž, so by tebi wotpuschčžil moje čžělo do hřubjeneho kraja dowjesčž. A wón ho jemu pschihaha. A Šrael, kotryž běšche pschi rošrěčžowanju i Josefom we ložu hředžal, kotryž pak čžujesche, so je psche hřlaby, so by postanywšchi a ho na semju lehnjwšchi ho Bohu podžakowal sa hnadu, so bě jemu poslednje pschecze spožčžil, pokhili ho k hřlowam hřwojeho loža, t. r. wón ho tak wobroczi we ložu, so mōžesche ruzy wupschestřecžž a k njeju hladajzy ho modlicž.

S tutym je nam i dobom šžělene, so Jakub modlily ho wot čžlowjekow a hřwěta wotwobroczi k Bohu, kaž mēšchnif psched woltarijom nam podobnje tajke wotwobroczenje a pschiwobroczenje symbolizy pokaze.

Tuczi wulzy hřweczi mužoj a rjekoj w zyrkwi a we wožadže Wožej nješku dwělowali, so je čžłowšta dušcha nješmjertna; teho dla hřu ho tak hřwěru starali wo hřwój pohrjeb. Pschetož njeby-li hřwjaty Duch jich kručze a wěščež tole nawučžil, dha by njetrjebawšchi bylo, so chžychu mēčž, so by wo wšcho tole tak hřwěru postarane bylo, hřže abo tak mēlo jich čžělo wotpocžowacž, dokeľž je tola čžělo najšnadnišchi džěl čžłowšfi.

(Potracžowanje.)

Stawisny rekruty i lěta 1813.

(Po franžowškim piša —č—)

III.

Nasajtra, na dnju 18. dezembra wotucžich rano w šchecžich. Běšche žalofna šyma. Moje male wofnjeschto běšche kaž i bēlym mrošowym rubjeschkom pschikryte. Běch hižo wjeczor prjedy wšchitko pschihotowal. Na stólž běch hřwoju njebjomódru hřufnju, hřwoje kholowy, hřwój laz i pokwolmjaneho hřufnja, bēlu koschlu, rjany schlipš i čžorneje židy položil. Wšchitko běšche hotowe; moje nohajzy a derje wucžekane stupnje ležachu spody loža; trjebach ho jenož woblecacž, a tola mi stawy hřrajachu. Žalofna šyma mje lojesche. Wonka knježesche hluboka čžiščina. Njeby dženkša Šhatřžinzny narodny džěň byl, bych sawěščež we ložu ležo wostal hacž do pschipoľnja. Škónčžnje ho rošbudžich, wuskocžich i loža a pschifkocžich k wulkim hřachlam, w kotrychž hiščeže wot wčžerawšcheho dwe abo tš i žehliwe wuhla namakach. Tute špěschnje hřomadu šhrabach, položich na nje něšchto drjewowych walcžkow a tš i, šchtyri šchčžěpy, potom škocžich sažo do loža.

Wjes tym běšche knjes Goulden wotucžil, běšche hřwoje pofšleschčžo psches nōš a hřwoju židžanu mēžku psches woczi šchahnył; wón mje hřlyšchesche a prajesche ke mni: „W šchtyrzecžoch lětach ženje tajšče šymy bylo njeje... to čžuju... Kajtu mamy tola šymu!“

Sa pak nicžo njewotmolwisch. S loža widžach, kaľ ho drjewo šapalesche. Widžach to i čžichim wjeselom. Ale trajesche psches pol hodžiny, prjedy hacž bě něšchto čžoploty pytnycž.

Škónčžnje stanych a ho woblecach. Knjes Goulden pscheczo powjedasche. Sa pak myšlach na Šhatřžinku. A jako běch wokoľo wošmich hotowy, chžych ho na pucž podacž. Ale knjes Goulden to wuhladajzy sawola: „Josefo, šchto hřebi šwajšich, ty njesbožowny? W tutej čžěňkej hřufni chzesch do Bourges hicž? Šmjersnjesch duzy po pucžu. Dži do mojeje komory, wšmi hřebi mój wulki mantl, moje toľšte rukajzy a moje i woľmu wuschite stupnje i dwójnyimi pōdušchemi.“

Šdach ho jara rjenje šdrasčeny byčž, duž njewjedžach, hacž po jeho radže čžinjy; a jako to widžesche, mi rjekny: „Pofšluchaj, wčžera hřu šmjersnjeneho čžlowjeka namakali. Doktor Paleč prajesche, so je klicžal kaž hřuche drjewo, na kotrež ho klepa. To běšche wojak. W hřednich běšche i mēšta schol, a w wošmich běchu jeho namakali. Tak špěschnje to ho stawa. Šdyž chzesch hřebi nōš a wušchi šmjersnjecž, trjebasch jenož tajki wuńcž, kajkiž šdrasčeny hř.“

Nětko derje widžach, so mēšesche prawi. Woblecach ho jeho drašty. Džakowach ho jemu a wotekdžech. Knjes Goulden mje napominasche, so tola njebych pschepošdže domoj pschischol, dokeľž ho šyma w nozy powjetšchuje a dokeľž je wulka čžrjōda wjelkow i horow pschischla. Wustupich i durjemi a hřndom hřwój hřhornat i lišchčžeho kožucha psches wušchi šchahnych. Šyma tak rēšasche, so mohł rjez jehly w powěšče widžach, a so šam wot ho žyle do hřebje šalēnych.

Pōd nēmšimi wrotami widžach wojaka we wulkim šchěrym mantlu štražowacž. Štejesche w kucze kaž katholicšfi hřwjaty. Džeržesche hřwoju tšěľbu i rukawu, so hřebi njeby poršty šwosabil. S jeho brody wibasche lōd. Nihdže nicšto njeběšche, ani na mošče, ani psched žlonatnju. Wšchitko šbasche ho mi daloko a šchěroko morwe byčž. Wšchitke byčža ho hřowachu, ho štulichu do nekajšče džery. Ššlyšchach jenož šmjersnjeny hřněh pod mojimaj nohomaj šchhipicž.

Běžach škoku. Jako nimo pohrjebnišchčža bēžach a tam čžorne šchizje widžach, pschi hřebi prajach: „Tych, kiž tam špja, wjazy njewošyba.“ Čžěrjach pscheczo dale. Mōj nōš hřowach do kožucha, šarych hřwojej ruzy do rukajzow a džakowach ho knjesej Gouldenej sa jeho dobru myšlicžku.

Škónčžnje wuhladach přenje kščež wjeski Bourges, hřdžēž Šhatřžinka bydlesche. Wuhenje a tšěchi lēdima je hřněhowych hřepjom wuhladachu a ludžo běchu wot jeneje kščež k drugej pschěrowy wuhřypali, so mohli ho mjes hřobu wopytacž. Ale na tutym dnju hředžesche kōžda hřwōjba wokoľo hřachli, a ja widžach male kulojte wofnjaze šchkleňzy ho čžerwjenicž i wulkim wohenjom, kiž ho w hřachlach palešche. Psched kōždymi durjemi ležesche šapop šłomy, so by ho šyma wotdžeržala.

Pschi pjatej kščeži na lēwizy šastach. Šchahnych hřebi hřwoje rukajzy. Potom wocžinjach durje, kiž špěschnje sažo sawrjech. To běšche dom mojeje čžety Marhaty Baueroweje, wudowy Mateja Bauera, macžerje mojeje Šhatřžinki.

(Potracžowanje.)

N a n.

Podal —č—.

(Potracžowanje a škónčženje.)

Wōškom lět běšche šaschlo. Wulka hřara nasta psched šarskim domom. Čžrjōda ludži šastupi, Thord přeni psched nimi. Šarat pohlada na njeho a špōšna jeho.

„Pšchindžesch dženkša wjeczor we wulkim towarštwje.“

„Čžzu dženkša wo pschipowjedanje hřwojeho hřyna pofšhčž; wofnje hřebi čžestnu knježnu Šarin Štorliden, džowku Gudmunda, kiž je so mnu hřobu pschischol.“

„Sa je najbohatšcha njewjesta we wožadže.“

„To praja“, nan wotmolwi, mjes tym so hřebi i ruku do wlošow pschimny.

Duchowny wofomif mjelčžo štejesche. Nicžo njeprajizy šapika mjena do knihow a pschitomni mužoj podpišachu. Thord položil tš i tolerje na blido.

„Šenož jedyn mi hřlyšcha“, džesche šarat.

„Wēm, šchto wam hřlyšcha, ale je moje jenicžke džēcžo, a teho dla mōžu drje něšchto na njo wažicž.“

Po tutym wujasňjenju šarat pjenjes pschiwša.

To je tšeczi křōčž, so hřwojeho hřyna dla ke mni pschindžesch, Thordo.“

„Nětko bym s nim hotowy“, dżesche nan, sacżini bywoju mó-
szeń, prajesche bożemje a dżesche, mjes tymo s czi drusy pomalku
sa nim dżechu.

* * *

Dwě njeźeli posdżischo jědżeschtaj nan a byn w czołmje
pschi měrnym wjedrje psches morjo, so byschtaj so do wgy Stor-
linden podaloj a dla kwaba wschelake wězy wucziniłoj.

„Moja lawka njeje pschivjasana“, dżesche byn a postany, so
by ju pschivjasal.“ W hambynym wotomiku byny so deska, na
kotrejž stejesche; wón shubi runowahu, machasche s rukomaj w po-
wětrje a padny s wufschitom do wody.

„Dżerž so wjebla“, pschivola jemu Thord a jo khetije jemu
pschibuny. Esyn so jeho pschimny, tola bórny jeho flabej ruzy
wjebla puschczishtej.

„Cżakaj! cżakaj! cżakaj! wołasche nan, a prózowasche so
k njemu.

Tola mlodżenz lehnny so na khribjet, pohladny hišcze na
nana s khutnym dolho trajazym pohladom . . . a so podnuri.

Thord to pschezo hišcze nochzysche wěricž; saktaji kwój czołm
a hladasche s wuschczěrjajmaj woczomaj na městno, hdżez bęsche so
byn podnurił, jako chyzł cżakacz, hacž sahy s hlubiny so wróczy.
Nělotre pucherje so pokasachu. Pošledni wulki pucher rosbuchny;
potom dosta morjo sažo bywoju jasnju módrinu.

Tsi dny a tsi nozy widżachu nana na tamnym njesbożownym
męstnje wokoło jědżicž. Wón njejědżesche, a njeprjesche ale pytasche
bywojeho byna. Na tšeczim dnju namaka cżelo a donježe jo do
bywojeho statoka na horach.

* * *

Lěto je wot tuteho bynjertneho duja bym saschło. Něhdny
w nashymje wjeczor sašlyshi duchowny, kał něchtó sa durje klapa
a jo woczinič pytasche. Dżesche bym k durjam, je wotewri a
wuhlada dolheho muža; tola muž khodżesche fšchiny, bęsche kuchi
a męjesche bęle wloky. Duchowny dolhi cżas na njeho hladasche,
prjedy hacž jeho spóina; to bęsche Thord Ceverhas.

„Pšchindżesch tal posdže?“ woprascha so duchowny a wosta
psched nim stej.

„Haj, Bohužel pšchindu posdže“, dżesche Thord, prjedy hacž
so posydnny. Duchowny cżakasche dolho, sčto mělo so stacz,
bydnny so tež a nasto dolha pschestawka.

Stóncznje prajesche Thord:
Mam něsčto bobu, sčtož chzu khudym daricž, mam wotpohlad
wustaw sałožicž, kiž dyrbi mjeno mojeho byna męcz.“

Postany, položi pjenjesh na blido a so sahy bydnny.
Farať pjenjesh pscheliczi.

„To je wjele“, wón rjekny.
„Se polojza teho, sčtož bym sa bywoje kubło dostał, kiž
wczera pschedach.

Farať sahy dolhi cżas mjelczesche a so stóncznje s milym
hlošom woprascha:

„A sčto chzesch nětko sapoczecz?“
„Něsčto rjedlische.“

Sahy nasto cżiřčina; Thord hladasche stajnje na sčpundo-
wanje a farať s wopraschenjom na njeho hladasche.

S dobom s cżichim hlošom prajesche:
„Měnju, so je twój byn Tebi halle nětko žohnowanje
pschinjeshl.“

„Haj, nětko bym wo tym pschewědżeny“, dżesche Thord a
posbėhnny bywojey woczzi. A dwě bylly ronjeschtej so pomalku po
jeho ližomaj.

Wschelake s bliska a s daloka.

Pšchi saktupje do noweho lěta pschivolamy lubym cżitarjam
wutrobne „Pomhaj Bóh“ s tej próstwu, so chyzli nam tež w no-
wym lěcže bywěni wostacz a so bychu so sa to postarali, nowych
cżitarjow dobycz. Nášch wažny nadawł je, natwarjaze cżitanje kóždu
njeźelu do našchich byrbškich domow podacz. Wutrobny dżat tež
praji so tym, kiž by našchu dobru wěz se bywojimi pschinoschkami
wješelili.

Wróczyo hladajo na sańdżene lěto je nam wone srudobu a
wjebele pschinjeshlo. S wulkej srudobu bymy stali pschi rowje nje-
sajomniteho krala Alberta. Wo njeho je žarował našch žyly wótzny
kraj; pschetož wón dże bęsche pošledni tych wullich wóiwodow,
kotiž by našche wójska wjedli w pošlednjei wóinje a twarili našch

sjednoczenny wótzny kraj. Pšchi mjesh minjeneho lěta męjachny
wulku staroscz wo lubowaneho krala Turja, kiž bęsche sčrašnje
schoril, ale Bohu dżakowano so sažo s nim polěpschuje. Bohu žel
je so na kónzu lěta cżorna mróczalka hromadu sčzahnyła wysche
kronprynzoweho doma, hdnyž je kronprynzeša Saktu njenadżuzny
wopuschczila. S radosczu bymy cżitali, so stej khezor a khezorta
w czerstwosczzi a cżiłosczzi do noweho lěta saktupiloj. — W žyrk-
winškich naležnosczach nascheje byrbškeje Łužizny je so tež wschelake
pscheměnilo. Semrjel je njenadżuzny knjes farať Hermann Wćrosal
w Budesteczach. Na wotpoczink je sčol knjes farať Julius Gólcž
w Katezach a bu wón pschi tym s Albrechtownym rjadom wot wysch-
nosczje wuřnamjenjeny. Sa fararja do Katez je so powołał knjes
farať Jan Gólcž, hacž dotal s fararjom w Budyřchinku, kotryž bu
26. oktobra do noweho saktujństwa sapokasany. Sa fararja do
Budestecz je so wuřwolil knjes diaconus Domaschka w Hodżiju,
kotryž je 2. adventa bywoje nowe saktujństwo nastupil. W Bude-
steczach bu sažo druhe duchownste męstno sałožene, hdnyž knjes Mowy
jako pomozny duchowny saktupi. Sa fararja do Budyřchinka je
so powołał knjes kandidata Wćrosal s Hrodżiřczechu, kotryž 3. ad-
ventu duchownstu byweczisnu dostawšchi bywoje nowe saktujństwo
nastupi. Jako diaconus do Hodżija je so dotalny knjes diaconus
Boigt w Ketzlichach wuřwolil a krótko do hód bywoje nowe saktujń-
stwo nastupil. Duž je nětko jene duchowne męsto w byrbškej saktkej
Łužizny hišcze nje wobšadżene, diaconatstwo w Ketzlichach. Dwaj
žyrkwinskaj twaraj staj so w sańdżenym lěcže dokonjaloj — Boži
dom we Wjeleczinje a Hrodżiřczechu. Wobaj twaraj staj so na-
najrjenscho poradżiloj. Tijo knježa duchowni by 25 lětny jubilej
byweczili. Knjes farať Handrik-Waleschanski, knjes farať Wćrnik-
Klufschanski a knjes farať Rnygar-Borschiski.

— Statistiski bürow je po pošlednim ludlicženju licžbu
duřchow jenotliwych wořadow saktkeje krajneje žyrkwje sestajalo a
myřlimy, hdnyž licžbu duřchow jenotliwych byrbškich wořadow podamy,
licžby po rjedze sestajawšchi:

1. Michalska wořada	6852	duřchow,
2. Budecžanska wořada	4800	"
3. Hodżijska wořada	4422	"
4. Ketzlichanska wořada	4397	"
5. Wjelecžanska wořada	4059	"
6. Bucežanska wořada	3428	"
7. Gusečanska wořada	3278	"
8. Mjeshwacžidlska wořada	3038	"
9. Katečanska wořada	2914	"
10. Klufschanska wořada	2527	"
11. Wóplincžanska wořada	2297	"
12. Hrodżiřcžanska wořada	1904	"
13. Winačalska wořada	1827	"
14. Delno-Wujesdžanska wořada	1465	"
15. Borschiska wořada	1463	"
16. Waleschanska wořada	1363	"
17. Bartiska wořada	1139	"
18. Rchwacžanska wořada	842	"
19. Guczijnjanska wořada	815	"
20. Kofacžanska wořada	551	"
21. Kotecžanska wořada	460	"
22. Budyřchinskiska wořada	451	"
23. Łupjanska wořada	364	"

Dalije dobrowólne dary sa wbohe armeniske byroty.

S Katečanskeje wořady:

M. M. s R.	10	hr.
R. F. s R.	2	"
hromadže 12 hr.		

W mjenje wobohich byrotow wutrobny dżak.

Gólcž, redaktor.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow
duřchownych, ale tež we wschěch psche-
dawarňach „Serb. Nowin“ na wřach
a w Budyřchinje dostacz. Na sčtwórcž
lěta placzi wón 40 np., jenotliwe cżiřla
so sa 4 np. pschedawaju.